

Laura Maria STĂNILĂ

DREPT PENAL

PARTEA GENERALĂ II

Ediția a V-a, revăzută și adăugită

Conform modificărilor legislative intervenite până în 2026

Laura Maria STĂNILĂ

DREPT PENAL

PARTEA GENERALĂ II

Ediția a V-a, revăzută și adăugită
Conform modificărilor legislative intervenite până în 2026

Universul Juridic
București
-2026-

PARTEA I

Infractorul

CAPITOLUL I

PERSOANA FIZICĂ – SUBIECT ACTIV DE DREPT PENAL

1.1. Aspecte generale privind persoana fizică – subiect activ de drept penal

Subiectul activ al infracțiunii și, respectiv, subiectul pasiv al răspunderii penale este infractorul, acesta putând fi o persoană fizică sau o persoană juridică.

Calitatea de subiect activ de drept penal a persoanei fizice este evidentă, persoana fizică având aptitudinea fizică și psihică de a săvârși o infracțiune și, pe cale de consecință, de a suporta consecințele comiterii acestei fapte și de a executa sancțiunea, datorită recunoașterii și absolutizării principiului vinovăției în dreptul penal. În ceea ce privește condițiile care trebuie îndeplinite pentru a avea calitatea de subiect pasiv al răspunderii penale de către persoana fizică, în literatura de specialitate au fost formulate mai multe opinii: *vârsta, responsabilitatea, libertatea de voință și acțiune*¹; *culpabilitatea, pericolozitatea și lipsa incidenței unei condiții negative (care privește imunitatea penală, imputația de fapt sau imputația psihică)*²; *prezența unei condiții unice – capacitatea penală –, care este condiționată la rândul său de vârstă și responsabilitate (aceasta din urmă implicând discernământul și liberul arbitru)*³.

Este subiect pasiv al răspunderii penale persoana fizică ce săvârșește infracțiunea (fapt consumat sau tentativă pedepsibilă) în mod direct, nemijlocit (în calitate de autor sau coautor) sau în mod indirect, mijlocit (în calitate de instigator sau complice).

Doctrina a făcut distincția între infractori de fapt și infractori sancționabili. *Infractorul de fapt* este persoana căreia i se atribuie o infracțiune, adică se constată că activitatea sa fizică, ce constituie elementul obiectiv al acelei infracțiuni, a fost voită și efectuată de acea persoană. Generic acesta se numește și *făptuitor*. *Infractorul sancționabil* este acel infractor de fapt care, pe de o parte, întrunește toate cerințele pozitive cerute de lege pentru ca sancțiunile de drept penal să îi fie aplicabile, și, pe de altă parte, nu există niciuna dintre condițiile negative care exclud aplicarea legii penale, adică incidența acesteia⁴.

Raportat la prevederile art. 15 C. pen., infractor este persoana care săvârșește infracțiunea, adică fapta tipică, antijuridică, cu vinovăție și imputabilă acestuia. Dacă o persoană comite doar o faptă tipică (prevăzută de legea penală), ea nu este infractor, ci doar făptuitor, întrucât fapta comisă nu este infracțiune.

¹ C. Mitrache, *Drept penal român. Partea generală*, Casa de Editură și Presă „Șansa” S.R.L., București, 1995, pp. 85-87; C. Bulai, *Manual de drept penal. Partea generală*, Ed. All, București 1997, pp. 205-211; I. Tănăsescu, C. Tănăsescu, G. Tănăsescu, *op. cit.*, p. 168.

² V. Dongoroz, *Drept penal, Reeditarea ediției din 1939*, Asociația Română de Științe Penale, București, 2000, pp. 305-306.

³ V. Pașca, *Drept penal. Partea generală*, ed. a 3-a, Ed. Universul Juridic, București, p. 175.

⁴ V. Dongoroz, *op. cit.*, p. 305. Autorul folosește sintagma „incidența legii penale” în locul celei de „răspundere penală”.

Subiectul pasiv al răspunderii penale este de fapt subiectul activ al infracțiunii, această calitate fiind dobândită din momentul săvârșirii faptei incriminate de legea penală. Constatarea acestei calități se realizează *ex tunc*, de către organele judiciare, în urma derulării procesului penal ce se finalizează cu pronunțarea hotărârii judecătorești de condamnare.

Subiecții pasivi ai răspunderii penale au fost clasificați în funcție de multiple criterii, acestea fiind formulate în special în doctrina criminologică. Primele clasificări au fost realizate de C. Lombroso și E. Ferri, care distingeau între *criminalul înăscut*, *nebulul moral*, *epilepticul*, *criminalul pasional*, *criminalul nebul*, *criminalul de ocazie*, *criminalul de obicei*, etc. Evoluția criminologiei ca știință, precum și diversificarea formelor fenomenului infracțional au condus la identificarea unor noi criterii ce permiteau clasificarea infractorilor în alte categorii. Jean Pinatel, spre exemplu, distinge între *criminalul cu tulburări de caracter*, *criminalul pervers*, *debilul mintal*, *alcoolicul*, *toxicomanul*, *criminalul de profesie*, *criminalul ocazional*. Alte tipuri criminale sunt propuse ca fiind: *criminalul agresiv*, *criminalul achizitiv*, *criminalul caracterial*, *criminalul lipsit de frâne sexuale*, *criminalul profesional*, *criminalul ocazional*, *criminalul debil mintal*, *criminalul recidivist*, *cel ideologic și cel alienat*¹.

În dreptul penal, criteriile de clasificare a infractorilor trebuie să releve incidența efectelor aplicării unor instituții penale, cum ar fi sancțiunea, individualizarea răspunderii penale, regimul de executare a pedepsei. Astfel, criteriile propuse în vederea clasificării subiecților pasivi – persoane fizice – ai răspunderii penale și, respectiv, a subiecților activi ai infracțiunii sunt:

a) *criteriul vârstei*: potrivit acestui criteriu, infractorii pot fi *majori* sau *minori*; importanța distincției se relevă în regimul sancționator deosebit aplicabil minorului²;

b) *criteriul normalității psiho-fizice*, infractorii putând fi *normali și alienați*; importanța distincției se relevă de asemenea în regimul sancționator. Infractorii alienați răspund sau nu din punct de vedere penal, după cum afecțiunea psihică de care suferă le afectează discernământul, înlăturându-l total sau parțial;

c) *criteriul stăruinței și continuității conduitei infracționale*: aplicarea acestui criteriu permite împărțirea infractorilor în *primari* sau *recidiviști*, *ocazionali*, *din obișnuință și profesionali*. Distincția prezintă importanță tot raportat la regimul sancționator, infractorii recidiviști având un regim sancționator mai sever³;

d) *criteriul contribuției la săvârșirea infracțiunii*: potrivit acestui criteriu, infractorii pot fi *directi* (participă la săvârșirea infracțiunii în mod nemijlocit, în calitate de autor, coautor) și *indirecti* (aduc o contribuție mijlocită, indirectă, specifică participației penale sub forma complicității sau instigării);

e) *criteriul calității speciale prevăzute de norma de incriminare în cazul anumitor infracțiuni*: potrivit acestui criteriu, vorbim de subiect necircumstanțiat (necalificat) și circumstanțiat (calificat sau propriu), *intraneus* și *extraneus*⁴. Persoana care participă la săvârșirea infracțiunii având calitatea specială cerută de norma de incriminare poartă numele de *intraneus* sau *subiect propriu, calificat sau circumstanțiat*, iar persoana care desfășoară acte infracționale contributive fără a avea calitatea specială cerută de norma de incriminare poartă numele de *extraneus* sau subiect impropriu. Distincția este deosebit de importantă în ceea ce

¹ I. Oancea, *Probleme de criminologie*, Ed. All, București, 1998, pp. 100-115.

² Pentru minorii care răspund penal se aplică doar măsuri educative (a se vedea art. 114 C. pen.).

³ Recidiva reprezintă o cauză de agravare a pedepsei conform art. 41, art. 43 C. pen.

⁴ C. Bulai, *op. cit.*, p. 211.